

Tres dinou (2a part)

Un relat de: [Tiamat](#)

Dia 9 (ells)

Som de nou dalt d'un tren i ara ocupem els quatre seients

Portem hores senceres sense aturar-nos enlloc, creuant una mena de desert recobert a trossos d'una mena d'herba seca. De tant en tant es veu alguna vaca, alguna casota o algun camí que es perd en el no-res. Quan veiem un arbre, fem esforços per identificar-lo, però dubto que ho encertem algun cop. Al final mirar per la finestra ens avorreix i ningú sembla tenir ganes de conversar. Estem mig desperts mig adormits, de tant en tant fem una partida de cartes o algú intenta fer-ne un castell, que cau a cada batzegada del tren

Passem per sobre el que hauria de ser un riu majestuós, envoltat de vegetació frondosa, però l'únic que creuem és un rierol que amb prou feines s'arrossega a ell mateix i algú pregunta si creiem que podrà arribar al mar Damunt d'un mapa ho comprovem, però el riu mor dins d'un llac, a molts quilòmetres del mar

Just quan fosqueja, comença a aparèixer de nou el verd, alguns camps conreats, pagesos que ens saluden amb la mà, poblets amb les seves esglésies coronant-los que es van fent grans a mesura que la nit avança i finalment, quan ja és fosc del tot, el tren s'atura a un poble de dimensions considerables

El revisor ens avisa que farem una parada llarga, de més d'una hora, i baixem a estirar les cames